

131020 21:a söndagen e Trefaldighet Annelie Inghamn Pettersson

Lukas 19:1-10

För många år sedan när jag var i tonåren så läste jag en bok som gjorde ett starkt intryck på mig. Det var en känd svensk författare som jag tyckte hade bra åsikter. I sin bok gav han intryck av att vara en bekämpare av orättvisor, en människa med höga ideal som inte verkade göra skillnad mellan människor och var en stark försvarare av människor i underläge.

Den här dagen befann han sig i Örebro för att signera någon av sina nyutkomna böcker. Eftersom jag beundrade honom och verkligen tyckte om hans bok ville jag gärna ta tillfället i akt att träffa och hälsa på honom. Jag var full av förväntan och glad över att få möta den här författaren. Men i stället blev jag besviken. Det var inte så att den här personen gjorde något fel. Han verkade lite trött, säkert inte så konstigt med tanke på att han fått signera massor med böcker. Men det som mötte mig var likgiltighet och ointresse. I stället för att visa mig vänlighet när jag visade honom mitt intresse och beundran, så var han inte särskilt vänlig tillbaka. Vilket gjorde att jag kände mig förlägen, för att jag alltför öppet visat min tillgivenhet och beundran. Jag fick en känsla av att den här människan är inte ett dugg intresserad av sina läsare. I alla fall inte av mig. Och tyvärr får jag lov att erkänna att jag läste inte fler böcker av honom på många år, många år - så synd.

Nu vill jag också säga till den här personens försvar, att i dag tänker jag annorlunda kring detta möte. Det kan ha varit så att han just den här dagen hade en dålig dag. Det kanske hade hänt något i hans liv som gjorde att han inte mätte bra, han kanske kände sig otillräcklig, hade sovit dåligt och inte orkade ge något av sig själv, så kan det mycket väl ha varit. Sådana dagar har vi alla.

Men då kunde jag bara tänka på det som mötte mig och det var att personens åsikter rimmade inte med det beteende jag såg hos honom. Jag kände mig inte värdefull, han såg mig inte, vilket fick mig att känna mig underlägsen och vacklande i mitt självförtroende. Det fick mig att fundera över varför jag överhuvudtaget taget gått dit. Jag blev besviken och tappade tron och tilliten till den här personen.

Varför berättar jag nu det här för er? Jo, därför att det här mötet är ett exempel på att det har betydelse hur vi bemöter våra medmänniskor. Det vi skriver, det vi säger, det vi står för, de värderingar vi har, det vi tror på, det är viktigt att de faller samman med hur vi handlar.

Det är viktigt att våra åsikter stämmer överens med våra handlingar. Och inte bara hos dem som har en röst i det offentliga rummet, det gäller i alla sammanhang, för att en människa ska bli trovärdig så bör det hon säger rymma med det hon gör.

För mig som ung människa var det här mötet väldigt viktigt. Det är det, när man är ung och har höga ideal. När man är en sökande människa som vill hitta en mening med sitt liv, hitta en plats, ett sammanhang där man hör hemma, där man får vara den man är, men också ges utrymme till att växa. Då kan en konstnär, musiker, politiker, andlig företrädare eller författare bli en länk till en värld där vi kan få näring till att utvecklas, att mogna i vår inre människa samtidigt som vi lever i världen med all dess yta och turbulens.

Hur ser vi då på våra medmänniskor vad är det som är viktigt. Vi kommer alla från olika ursprung. När det gäller familj uppväxt, nationalitet, kön eller religion, fattig eller rik. Alla har vi olika ursprung. Men alla har vi det gemensamt att vi har fötts in i världen. Växt upp i olika familjer, blivit fostrade på olika sätt. Gått i olika skolor, lärt oss många olika saker som vi har nytta av, för att finna oss tillrätta i världen. Och gemensamt för oss alla är att vi har en längtan efter en tillhörighet till något större. En plats, där vi kan bidra och ge vidare av det vi fått, det vi har lärt oss till någon annan.

Förr i tiden var det inte så ovanligt att en människa som blev kristen lämnade samhället och gick i kloster, och kanske levde ett liv innanför klostrets murar, avskild från det samhällsliga livet. Och det finns fortfarande människor som väljer att leva så men också en och annan munk eller nunna som söker sig tillbaka till det samhällsliga livet. Vilket kanske beror på att var sak har sin tid. Och det ena behöver inte utesluta det andra. Det finns mycket en människa hinner uträtta under sin livstid både inom och utanför kyrkans hägn. Och en insikt om att du har ett ansvar att ge vidare det du själv har fått.

Den andliga längtan tror jag finns nedlagd hos oss alla och någon slags längtan efter att leva i samklang med det som är gott, sant och äkta. Men alla får inte med sig någon livsåskådning eller tro hemifrån. I stället kanske man läser en bok som ger oss en vision om ett livsideal om hur man vill leva. Eller möter en lärare som blir viktig för oss, eller någon annan vuxen person som ser mig, som får mig att förstå att också jag är någon att räkna med. Och på det sättet kan andra människor få oss att växa och utvecklas som människor.

Vi kristna har vår tro som binder oss samman. Vi har en gemensam grund, vår kyrka att varje vecka hämta näring och livskraft ur. Men för den som inte känner vår kyrka, som inte är van vid våra gudstjänster så innebär det alltid ett stort steg att ta sig över tröskeln. Får jag vara med i det här sammanhanget. Vad tycker ni om mig, och vad tycker Gud om mig?

Den som inte vet så mycket om Jesus och kristen tro kanske undrar får jag vara med i detta sammanhang? Här kan vi alla känna osäkerhet som vi gör i de flesta andra sammanhang som är nya för oss. Vi läser av vår omvärld. Hur är det här, får jag vara med. Ja, du får, ja du är välkommen. Och när vi blir lite varma i kläderna och känner att vi är accepterade så vågar vi öppna oss, och litar till, att också vi kan bidra med något.

Så var det för mig i mötet med den här författaren. Det jag läst var så bra att jag kände en stor beundran för honom, men när jag väl mötte honom så rimmade inte det han skrivit med hans bemötande av mig. Vilket fick mig att bli besviken och ta avstånd.

Kanske var det på liknande sätt för Sackaios. Han har kommit för att få en skytt av Jesus som han beundrar och kanske för han ett inre samtal med sig själv. Kommer han att se mig, kommer han att tycka om mig, även fast jag är rik, även fast jag har gjort fel, är jag värd att bli älskad. Kanske är det den frågan som han ställer sig när Jesus och hans vägar korsades den här dagen.

Och i mötet med Jesus så förstår Sackaios att även om han är rik och tullindrivare så ser Jesus honom och får honom att känna sig accepterad och förstå att också han, har något att bidra med. Och ännu bättre i mötet med Jesus står allting klart, han vet vad han behöver göra. Han inser och vågar tro och tänka tanken att det finns en plats, ett uppdrag, en möjlighet också för honom att ge vidare av det han har.

Och så har det varit för många människor som känt sig förkastade av vårt samhälle. Människor som hamnat i utanförskap frivilligt eller ofrivilligt, men som genom den kristna trons kraft och möte med Jesus blivit upprättade och hittat ny kraft och styrka till ett värdigt liv igen.

Det är det som är så fantastiskt med Jesus, hans sätt att se på människor. Han vänder sig till alla. Hos honom finner vi en sanning som håller fullt ut.

Och när vår inre längtan stämmer överens med hur vår yttre människa handlar då får vi ihop det. Det är ett ständigt pågående arbete. Och här i vår kyrka ges både vägledning och inspiration till hur vi kan handla och vad vi kan göra för att ta vårt ansvar fullt ut.

Låt oss be

O Gud du som har satt oss att leva här i världen,

hjälp oss och påminn oss om allt som du lär oss.

Så att vi kan ta vårt ansvar i samhället och i världen

Ge oss vilja och förmåga att tjäna dig och vår nästa.

Genom din Son Jesus Kristus vår Herre,

Amen